

Pokud bylo Lily známo, žádným dalším zaměstnáním se pan Gryce zatím nezabýval, a tak je možná omluvitelné, co z toho vyvozovala: totiž to, že nebude nikterak těžké vzbudit v mladíkovi zájem, je-li držen na takovéto chudé dietě. V každém případě měla pocit, že má celou situaci pevně v rukou; obavy z pana Rosedalea a z obtíží, které by jí mohl způsobit, jí zcela vyvanuly z mysli.

Byla by se dále oddávala příjemnému vědomí jistoty, kdyby ji nevyrušilo zastavení vlaku v Garrisons – a zejména to, že v očích svého společníka zahlédla náhlý zákmit úzkosti. Měl sedadlo přímo proti dveřím, a tak jí hned bylo jasné, že ho z klidu vyvedla nějaká známá tvář. Stejně jako když do vozu nastoupila Lily sama, i nyní nastal rozruch a všechny hlavy cestujících se obrátily jedním směrem.

Na základě těchto příznaků tedy Lily nebyla vůbec překvapena, když ji vysokým hlasem pozdravila půvabná žena, která se ve vlaku objevila společně se služebnou, bulteriérem a nosičem vrávorajícím pod nákladem krabic s oblečením a dalších zavazadel.

„Jé, Lily – cestuješ do Bellomontu? Jestli ano, tak to mi asi nemůžeš přenechat své místo, že? Jenže já *musím* sehnat místo v tomhle vagonu – průvodčí! Průvodčí! Musíte mi okamžitě najít místo! Nemohl by si někdo předsednout někdo jiný? Musím dostat místo tady u svých přátel. Jak se máte, pane Gryce? Řekněte prosím tady průvodčímu, že chci sedět vedle vás a Lily!“

Paní Dorsetová, nehledě na ochotu jednoho z cestujících, který se jí snažil vyjít vstříc a uvolňoval pro ni své místo, zůstávala trčet uprostřed uličky a působila rozruch, jak to pohledné ženy, když jsou samy na cestách, často dělávají.

Byla menší a štíhlejší než Lily Bartová, s neklidnými pohyby a tělem tak pružným a ohebným, až budila dojem, že se dá zmuchlat a protáhnout prstenem jako nějaká splývavá látka, které ostatně tak ráda nosila. Její drobný bledý obličej jako by sloužil jen jako rámeček pro velikánské tmavé oči, jejichž jasnovidný pohled podivně kontrastoval s jejími sebevědomými gesty a tónem hlasu. Jak prohlásil jeden z jejích přátel, vypadala jako odhmotnělý duch, který však kolem sebe potřebuje hodně místa.

Když si konečně uvědomila, že pro ni někdo uvolnil sedadlo vedle slečny Bartové, zabrala je pro sebe, nepřestávajíc vyrušovat celé okolí vykládáním o tom, jak dopoledne přijela automobilem z Mount Kiska a jak celou hodinu musela čekat v Garrisons, aniž mohla najít úlevu v alespoň jediné cigaretě – její manžel, hlupák jeden, totiž zapomněl doplnit její tabatěrku, než se ráno rozloučili.

„A tobě, počítám, touhle dobou už asi žádná cigareta nezbývá, co, Lily?“ dokončila svou řeč žalostně.

Slečna Bartová zachytila udivený pohled pana Percyho Gryce, jehož ústa nebyla tabákem nikdy zneuctěna.

„To je ale absurdní otázka, Bertho!“ zvolala – a začervenala se při vzpomínce na zásobu, kterou si u Lawrence Seldena strčila do kabelky.

„Proč? Copak ty nekouříš? A odkdy? Cože – že jsi nikdy nekouřila? A vy taky ne, pane Grycei? Ach tak, to bylo ode mě hloupé, teď už je to jasné.“

A paní Dorsetová se opřela o své cestovní polštářky s úsměvem, který v Lily vyvolal prudkou touhu, aby se pro ni bývalo žádné volné sedadlo nikdy nenašlo.

Její slova ho vytrhla ze zamyšlení, do kterého se na chvíli ponořil. Nedokázal by ani sám sobě říct, proč nechal jejich rozhovor dojít až sem; byl to ten poslední způsob, jakým by toužil strávit odpoledne o samotě se slečnou Bartovou. Dostali se však do situace, kdy ani jeden z nich už nemluvil teprve až po zralé úvaze; vnitřní hlas obou volal po porozumění toho druhého.

„Ne, nemám vám co nabídnout,“ řekl potichu; pootočil se tak, aby jí hleděl zblízka do tváře. „Kdybych měl, bylo by to vaše, vždyť víte.“

Přijala toto neočekávané prohlášení zvláštním způsobem: skryla obličej do dlaní a Selden zpozoroval, že na chvíli zaplakala.

Byla to však opravdu jen chvílička, protože když se k ní naklonil ještě víc a odtáhl jí ruce z tváře gestem spíš vážným než vášnivým, spatřil její tvář zvlhlou, ale nikoli zošklivělou emocemi. Řekl si v duchu, poněkud krutě, že i její pláč je vyumělkovaný. Jeho myšlenka se projevila i v tónu jeho hlasu, který byl napůl soustrastný, napůl ironický: „Myslíte, že není přirozené, když se pokouším pohanět to, co vám nemůžu sám nabídnout?“

Její obličej se při těch slovech vyjasnil, ale odtáhla ruce, které jí držel v dlaních, nikoli koketně, nýbrž jako by se vzdávala něčeho, na co nemá právo.

„Jenže vy haníte mě, víte,“ vyslovila zvolna, „když jste si tolik jistý, že jsou to jediné věci, o které stojím.“

Selden sebou trhl; bylo to však jen poslední zachvění jeho egoismu. Téměř ihned řekl prostě: „Ale stojíte o ně, vidíte? A žádné moje přání to nemůže změnit.“

Přestal se úplně starat, kam až ho jejich rozhovor může zavést, a tak pocítil citelné zklamání, když k němu otočila tvář jiskřící posměchem.

„Ach, přes všechny ty vaše krásné fráze jste stejný zbabělec jako já; nevyslovil byste ani jednu z nich, kdybyste si nebyl jistý mou odpovědí!“

Její seknutí vedlo k tomu, že se Seldenovy nerozhodné záměry vyjasnily.

„Nejsem si tak úplně jistý vaší odpovědí,“ řekl potichu. „A domnívám se, že ani vy ne.“

Nyní byla řada na ní, aby se na něj překvapeně podívala; po chvíli vyslovila: „Chcete si mě vzít?“

Rozesmál se. „Ne, to nechci – ale možná bych měl, kdybyste chtěla!“

„To je právě to, o čem jsem mluvila – vy jste si mnou tak jistý, že se můžete bavit experimenty.“ Odtáhla ruku, kterou mezitím uchopila, a dívala se na něj smutnými očima.

„Já nedělám žádné experimenty,“ odvětil. „Anebo, pokud nějaké dělám, tak ne s vámi, ale se sebou samotným. Nevím, jaký důsledek pro mě mohou mít – ale jestli je jedním z těch důsledků svatba s vámi, pak budu klidně riskovat.“

Slabě se usmála. „To by byl velký risk, opravdu – nikdy jsem vám netajila, jak velký.“

„Aha – jste to vy, kdo je tady zbabělý!“ vykřikl.

Vstala; postavil se proti ní s očima zabořenými do jejích. Obklopovala je vlídná samota končícího dne; jako by se vznesli do lehčího vzduchu. Všechno, co se mezi nimi odehrálo, rozechvělo krev v jejich žilách a přitahovalo jednoho k druhému tak jistě, jako je padající list přitahován k zemi.

„To vy jste zbabělá,“ opakoval, schovávaje její dlaň ve své.

Na okamžik se o něj opřela, jako když jí poklesnou unavená křídla: ucítil tlukot jejího srdce – jako by tlouklo spíš námahou z dlouhého letu, než vzrušením z nových dálek. Pak se odtáhla; na rtech měla lehký úsměv. Řekla varovně: „Budu vypadat škaredě v ošumělých šatech; ale klobouky si umím zdobit sama.“

Pak už stáli potichu, usmívali se jeden na druhého jako dvě kurážné děti, které vyšplhaly do zapovězených výšek a objevují odtud nový svět. Ten skutečný u jejich nohou se zahalil temnotou a nad protějším údolím vyšel jasný měsíc.

Najednou zaslechli vzdálený zvuk, jako by se někde rozbučel roj obrovského hmyzu: silnicí, na niž padajícím soumrakem sotva dohlédli, se řítit černý předmět.

Lily se vytrhla ze svého zaujetí, úsměv jí zmizel z tváře. Vykročila k pěšině, po které přišli.

„Nevěděla jsem, že už je tak pozdě! Nebudeme do tmy zpátky!“ řekla skoro netrpělivě.

Selden na ni překvapeně hleděl. Potřeboval chvíli, než ji opět dokázal vidět tak, jak byl zvyklý. Pak řekl hlasem, do něhož se mu mimoděk vloudil střízlivý tón: „To nebyl nikdo z naší společnosti – to vozidlo jelo opačným směrem.“

„Já vím – já vím –“ Zmlkla, a Selden i v šeru viděl, že zrudla. „Já jim ale řekla, že mi není dobře – že nepůjdu ven. Pojdme se vrátit!“ zamumlala.

Stále se na ni díval. Potom z kapsy vytáhl pouzdro s cigaretami a pomalu si jednu zapálil. Vypadalo to, jako by v daný moment potreboval podobným navyklým gestem vyjádřit svou znovu nabytou rovnováhu; měl skoro chlapeckou touhu ukázat své společnosti, že ho chvilka pošetilosti přešla, že už zase stojí pevně na nohou.

Čekala a dívala se, jak plamínek svítí pod jeho ohnutou dlaní; pak nabídl cigaretu i jí.

Vzala si jednu nejistou rukou, vložila ji mezi rty a naklonila se k němu, aby si od něj připálila. V houstnoucím soumraku ozářilo červené světélko spodní část jejího obličeje; spatřil, že se rozechvěle usmívá.

„Myslel jste to vážně?“ zeptala se zvesela, avšak s podivným napětím v hlase – jako by neměla čas vybrat ze své zásoby ten správný tón.

Selden měl nad svým hlasem lepší kontrolu. „Proč ne?“ odvětil. „Vidíte, že jsem tím nic neriskoval.“

Zůstala před ním stát, zbledlá tou ostrou odpovědí, dokud nedodal: „Pojďme zpátky.“

Pan Rosedale si velmi rychle udělal pohodlí v sousední lenošce; usrkl čaje s kritickým komentářem „Měla byste zajít k mému dodavateli pro něco opravdu dobrého!“ a zjevně si vůbec neuvědomoval Lilyinu nechuť, projevující se v jejím chladu a nehybném ustrnutí za čajovou konvicí. Možná však právě její odtažitost podráždila jeho sběratelskou vášeň pro všechno vzácné a nedosažitelné. Každopádně na sobě nedal nic znát; zdálo se naopak, že je odhodlán vynahradiť svým bodrým projevem i chybějící srdečnost v Lilyině chování.

Důvodem jeho návštěvy bylo pozvat slečnu Bartovou do opery; rád by ji uvítal ve své loži v zahajovací večer. Když spatřil její váhání, dodal přesvědčivě: „Paní Fisherová přijde také, a zajistil jsem navíc jednoho vašeho velkého obdivovatele – neodpustil by mi, kdybyste mé pozvání odmítla!“ Jelikož Lily na jeho poznámku nijak nereagovala, doplnil po chvílce se zasvěceným úsměvem: „Gus Trenor slíbil, že kvůli tomu přijede do města. Řekl bych ale, že by jel i mnohem dále, jen aby měl to potěšení uvidět vás.“

Slečna Bartová se ošila nelibostí: bylo i jinak dost nepříjemné slyšet své jméno ve spojení s Trenorovým, ale z úst pana Rosedalea zněla ta narážka zvlášť odporně.

„Trenorovi jsou moji nejlepší přátelé – myslím, že bychom všichni vážili i dalekou cestu, abychom se mohli vidět,“ řekla a zaměstnávala se přitom přípravou dalšího čaje.

Její host se usmíval se stále narůstající důvěrností. „No, po pravdě jsem právě teď na paní Trenorovou nepomyslel – a říká se, že ani Gus na ni zrovna moc nemyslí, víte.“ Pak, s nejasným pocitem, že nejspíš neudeřil na správnou strunu, zkusil s dobře míněným úsilím změnit téma: „Mimořádně, jak to jde ve Wall Street? Slyšel jsem, že vám Gus za poslední měsíc vydělal pěknou hromádku.“

Zprudka položila krabičku s čajem zpátky na stůl. Cítila, že se jí třesou ruce, a tak je sepjala na kolenou, aby třes zastavila; jenomže se jí chvěly i rty a na chvíli se jí zmocnil strach, že až promluví, bude se jí třást i hlas. Když však začala hovořit, svedla to dokonale zvládnutým, lehkým tónem:

„Ach ano – měla jsem trochu peněz vhodných k investování a pan Trenor, který je mi v takových záležitostech nápomocný, mi poradil, abych je vložila do cenných papírů místo do

hypotéky, což naopak doporučoval tetin právník; a jakmile se to stalo, udělala jsem ‚šťastný obrat‘ – říkáte tomu tak, ne? Vždyť vy sám jste si tak vydělal už hodně, nemám pravdu?“

Nyní už se na něj usmívala; i napětí jejího těla povolilo, stejně jako upjatost chování. Dovolila mu tak udělat další krůček směrem k větší důvěrnosti. Pud sebezáchovy ji vždy dovedl k přetvářce, a nebylo to poprvé, kdy využívala své krásy, aby odvrátila pozornost druhých od nežádoucího tématu.

Když pan Rosedale odcházel, odnášel si s sebou nejen přijetí svého pozvání, ale i celkově uspokojujivý pocit, neboť byl přesvědčený, že svým chováním popostrčil svou záležitost tam, kam měl v plánu ji dostat. Vždycky si věřil, že umí taktně a chytře jednat se ženami, a rychlý obrat v chování slečny Bartové, která mu – jak by řekl on – okamžitě „šla na ruku“, ho jen utvrdil v přesvědčení, jak dobře si s vrtošivým pohlavím dokáže poradit. Její způsob, jakým vysvětlovala své transakce s panem Trenorem, považoval za potvrzení svého podezření. To děvče bylo očividně nervózní, a pan Rosedale, pokud by nenašel jiný způsob, jak svou známost s ní posunout kupředu, byl rozhodnut této nervozity využít.

Lily se po jeho odchodu utápěla v pocitu znechucení a strachu. Zdálo se k neuvěření, že by o ní Gus Trenor s Rosedalem mluvil. Ať už měl jakékoli chyby, držel se starých, tradičních zásad, a nebylo pravděpodobné, že by je přestoupil. Ale pak si Lily s úzkostným píchnutím obav připomněla, jak jí Judy vyprávěla, že Gus mívá chvílky, kdy v rozkurážené společnosti „říká potrhlosti“; při některé takové příležitosti mu nepochybně nějaké fatální slůvko mohlo uklouznout. Co se týkalo Rosedalea, po odeznění prvního leknutí se už moc netrápila tím, jaké závěry si z toho učinil. Ačkoli byla jindy dost důvtipná, když se jednalo o její zájmy, udělala chybu, která není nijak vzácná u lidí, kteří instinktivně dodržují společenské návyky: předpokládala totiž, že neschopnost rychle si osvojit takové návyky značí všeobecnou hloupost. Jen proto, že se moucha bzučivka zběsile vrhá proti okenní tabuli, může salonní přírodovědec zapomenout, že v podmínkách méně umělých je tento živočich schopný měřit vzdálenosti a vnímat životní podmínky s přesností, potřebnou pro vlastní prospěch; na základě skutečnosti, že salonní způsoby pana Rosedalea byly hrozné, ho zařadila k Trenorovi a jiným hloupým mužům, jež znala, a usoudila, že stačí trocha lichotek či příležitostné přijetí jeho pohostinství, aby byl spokojený a aby ho to učinilo neškodným. Na druhou stranu: nebylo pochyb, že bude prospěšné ukázat se v jeho lóži během zahajovacího večera v opeře – ostatně, vzhledem k tomu, že Judy Trenorová slíbila, že ho v zimě pozve, bude vhodné dopřát si výhodu být na tomto poli první.

Jeden či dva dny po Rosedaleově návštěvě pronásledovalo Lily neodbytné přemítání, co temného o ní asi Trenor prohlásil, a přála si, aby měla jasnější představu o charakteru peněžních transakcí, které ji zjevně vydaly v jeho moc. Její mysl se ale zároveň zdráhat pouštět se na neznámou půdu – nad čísly si Lily vždycky připadala bezmocná a zmatená. Kromě toho neviděla Trenora od svatby u Van Osburghů, a když se stále neobjevoval, stopy po Rosedaleových slovech překryly brzy jiné dojmy.

Když nadešel zahajovací večer v opeře, Lilyiny obavy byly už tak dokonale zapomenuté, že když uviděla vzadu v Rosedaleově lóži růžolící Trenorovu tvář, pocítila příjemnou úlevu. Ve skutečnosti totiž příliš nestála o to, objevit se v takový významný den jako Rosedaleův host, a tak ji přítomnost někoho dalšího z jejich kruhů potěšila. Společenské vazby paní Fisherové

byly totiž příliš nevybíravé, než aby skutečnost, že byla v lóži také, přítomnost slečny Bartové ospravedlnila.

Lily, která vždycky dychtivě vítala příležitost předvést svou krásu na veřejnosti, byla tento večer cílem celé záplavy obdivných pohledů, v níž se ztrácel i Trenorův vytrvale upřený zrak. Ach, bylo báječné být mladá, štíhlá a pružná, bylo příjemné pyšnit se dokonalými liniemi a hezkými barvami, vyzařovat sílu a cítit se vysoko povznesená svým fyzickým půvabem, který tak skvěle doplňoval její celkový přirozený talent!

Všechno zkrátka jako by nasvědčovalo tomu, že je jen oprávněné, aby slečna Bartová dosáhla, čeho si žádá; přinejmenším se v té všeobecně jiskřivé atmosféře její starosti smrskly do velikosti špendlíkové hlavičky. Jenže takové oslnivé mladé dámy, poněkud oslepené vlastním leskem, mívají sklon zapomínat, že i ten nejskromnější satelit, přestože se v jejich záři téměř ztrácí, stále ještě vykonává vlastní oběh a vydává vlastní teplo. A jestli si Lily nenechala zkazit poetický zážitek z dané chvíle nějakou spodní myšlenkou na to, že její večerní toaleta i plášť byly nepřímo zaplaceny Gusem Trenorem, pak on sám neměl dost poezie na to, aby na taková prozaická fakta zapomněl. Byl si jistý, že ještě nikdy neviděl Lily vypadat elegantněji, že v celé budově není jiná žena, která by se mohla chlubit tak pěknými šaty, a že on, jemuž za celý ten vystavovaný přepych vděčila, nedostal za to dosud nic – kromě toho, že na ni směl civět společně s několika sty párů dalších očí.

Lily proto byla dost nepříjemně překvapena, když jí Trenor poté, co spolu o přestávce mezi dvěma jednáními osaměli v lóži, řekl bez obalu a autoritativním, nasupeným tónem: „Podívejte, Lily, jak já k tomu přijdu, že vás vůbec nevidím? Bývám ve městě tři čtyři dny v týdnu, a vy moc dobře víte, že kdybyste zavolala do klubu, vždycky mě seženou. Jenže vy si podle všeho na mou existenci vzpomenete, jen když ode mě potřebujete nový tip.“

Ani to, že svou poznámku pronesl ve zjevně špatné náladě, neulehčovalo Lily odpověď. Byla si ale vědoma, že teď není vhodná chvíle na to, aby se pyšně napřímila a vytáhla překvapeně obočí – tak obvykle u svých společníků mírnila projevy přílišné důvěrnosti. Místo toho se přinutila k lehkému tónu a odvětila: „To mi lichotí, že mě chcete vidět; pokud jste ale neztratil mou adresu, bylo snadné najít mě každé odpoledne u mé tety. Po pravdě řečeno, tak trochu jsem očekávala, že mě přijdete navštívit.“

Pokud doufala, že ho tím ukonejší, byl to marný pokus, jelikož Trenor se jen zakabonil – což mu dodalo ještě hloupější výraz než obvykle – a prohlásil: „Proč bych, k čertu, chodil k vaší tetě a ztrácel odpoledne posloucháním spousty vašich dalších obdivovatelů! Víte, že nejsem ten typ, co sedí v houfu a žvaní – to bych radši prásknul do bot, než se účastnit takového cirkusu. Proč si ale nevyjít někam, kde budeme sami? Co takhle malý, nerušený výlet, jako byla ta naše projížďka v Bellomontu, když jste pro mě přijela na nádraží?“

Když jí předkládal svůj návrh, naklonil se k ní nepříjemně blízko; zdálo se jí, že z něj cítí jednoznačné aroma, které by vysvětlovalo brunátnou barvu v jeho obličejí a leskle orosené čelo.

Obava, že by příkrou reakcí mohla vyprovokovat nepříjemný výbuch jeho nevole, ji držela zpátky; jakkoli jí v tu chvíli byla vlastní obezřetnost protivná, přinutila se odpovědět se smíchem: „Tak to tedy opravdu nevím, jak by se tady ve městě daly podnikat venkovské

projížděky! Ale nemyslete si, já nejsem pořád obklopena houfy ctitelů – kdybyste mi řekl, které odpoledne přijdete, zařídila bych věci tak, abychom si mohli hezky v klidu popovídat.“

„K čertu s povídáním! To říkáte vždycky,“ utrhl se Trenor, jehož klení postrádalo rozmanitosti. „S tím jste mě odbyla už na svatbě u Van Osburghů. Jde zkrátka o to, že teď, když už ode mě máte, co jste chtěla, byste si radši našla někoho jiného.“

Během posledních slov zvýšil ostře hlas; Lily zrudla nevolí, ale ovládla se a položila mu konejšivě ruku na předloktí.

„Neblázněte, Gusi; nemůžu dopustit, abyste se mnou mluvil takhle pošetile. Jestli mě opravdu chcete vidět, co byste řekl nápadu projít se spolu některé odpoledne v Parku? Souhlasím s vámi, že by bylo zábavné chovat se i ve městě venkovsky – a tak, pokud by se vám to líbilo, sejdu se tam s vámi; půjdeme třeba krmit veverka nebo mě můžete vzít na projížděku gondolou po jezeru.“

Usmívala se na něj při té řeči a dívala se mu do očí způsobem, který mu dovolil nebrat její slova jako posměch; najednou své naléhání vzdal a podrobil se její vůli.

„Tak dobrá; to by šlo. Co třeba zítra, můžete přijít? Zítra ve tři hodiny na konci ulice Mall. Budu tam přesně, nezapomeňte! Nevycouváte z toho, Lily?“

Ke své úlevě už nemusela svůj slib opakovat: dveře lóže se otevřely a dovnitř vstoupil George Dorset.

.....

Selden jí mlčky nabídl rámě. Přijala je, také beze slova, a kráčeli pryč z místnosti – ne směrem k prostřené tabuli, ale naopak přímo proti proudu, který tam měl namířeno. Tváře lidí, kteří je míjeli, jí splývaly; stěží si všimla, kam ji Selden vede, až prošli prosklenými dveřmi na konci dlouhé řady pokojů; najednou stáli ve voňavém tichu zahrady. Pod nohama jim zaskřípal štěrk, kolem se prostíralo šero noci, jež působila dojmem, že se ocitli uprostřed léta. Světla, zavěšená v hloubi listoví, vytvářela smaragdové jeskyně a barvila světlým jasem pěnu vodotrysku, dopadajícího mezi kvetoucí lilie. Toto kouzelné místo bylo opuštěné; nerušil tu žádný zvuk kromě šplíchání vody a vzdálených tónů hudby, které se nesly přes hladinu spícího jezera.

Selden a Lily stáli tiše a neskutečnost prostředí vnímali jako součást svých snových pocitů. Vůbec by je nepřekvapilo, kdyby na tvářích pocítili letní vánek nebo kdyby mezi větvemi spatřili světla hvězdného nebe. Nezvyklost jejich osamocení nebyla podivnější než líbezný pocit z toho, že jsou zde spolu a sami.

Po nějaké době Lily odtáhla ruku, kterou se dosud držela jeho paže, a ustoupila zpátky, takže se její bílé oděné štíhlé tělo rýsovalo proti temnotě okolního porostu. Selden ji následoval; stále bez jediného slova se posadili na lavičku u vodotrysku.

Lily k němu náhle zvedla oči s naléhavým pohledem dítěte. „Nikdy se mnou nemluvíte – myslíte si o mně nehezké věci,“ zamumlala.

„Bůh ví, že na vás ale pořád myslím!“ odpověděl.

„Tak proč se nikdy nevidáme? Proč nemůžeme být přáteli? Jednou jste mi slíbil, že mi pomůžete,“ pokračovala tónem, jako by z ní někdo ta slova páčil.

„Můžu vám pomoci jediným způsobem: tím, že vás budu milovat,“ řekl tiše.

Neopověděla, ale obrátila k němu obličej tak, jak se otáčí květina za světlem. Seldenova tvář se k ní pomalu přiblížila; jejich rty se spojily.

Odtáhla se a vstala z lavičky; i Selden se zvedl. Zůstali stát proti sobě a dívali se jeden na druhého. Najednou se chopila jeho ruky a přitiskla si ji na tvář.

„Ach, milujte mě, milujte mě – ale neříkejte mi to!“ vydechla a očima se stále vpíjela do těch jeho. Pak, než mohl něco říct, otočila se, proklouzla obloukem z větví a zmizela v sousedící, jasně osvětlené místnosti.